

[Aksel Larsen.]

momsprocenten vil give statskassen ca. 1 milliard mere i indkomster, end den hidtil har haft. Det er en fordobling af, hvad momsén hidtil har givet statskassen i merprovenu ud over, hvad engrosomsén gav. Så ser det jo helt anderledes ud, end hvis man kun kigger hypnotiseret på tallene 10 pct. og 12,5 pct.

Dernæst må det bemærkes, at regeringen ganske øjensynlig ikke har til hensigt i ringeste grad at røre ved punktskatterne ud over, at den vil nedsætte restaurantskatten en smule, således at restaurantpriserne ikke skulle stige. Jeg må gøre opmærksom på, at en af forudsætningerne, en af de udtalte forudsætninger for momsvedtagelsen i fjor var, at man, når man havde fået merværdiafgiften, skulle tage fat på en kulegravning og revision af hele punktskattesystemet, og nu har jeg forstået på regeringens udtalelser her i tinget, at det har man ikke til hensigt at ville begynde på i indeværende år, men muligvis til næste år. Jeg tror ikke, at man kan vente så længe, og hvis regeringen og regeringspartierne fastholder, at de vil have forhøjelsen gennemført nu — og de har jo flertallet til det — ja, så må vi andre forbeholde os at fremdrage visse punktafgifter, som vi i hvert fald finder man uden skade kan sætte ned, og som man bør sætte ned. Jeg tror, vi er kommet dertil, at visse af disse punktskatter er definitivt for høje, og selv om jeg ikke selv ryger cigaretter eller måske netop af den grund, vil jeg have lov til at sige, at det forekommer mig, at cigaretprisen er kommet for højt op, det er en ubehagelig kopskat, og jeg mener, der må kunne blive råd til, hvis regeringen fastholder sine planer, at sætte den ned, og jeg vil samtidig have lov til at nævne papirafgiften. Jeg tror, det er meget vanskeligt, hvis vi skal have meroms, at undgå meroms på bøger og lignende ting, men så må man kunne lette den del af kulturlivet ved, at man afskaffer papirafgiften. Men disse ting kan vi naturligvis forhandle om i ud-

valget; jeg vil kun forberede regeringen på, at det kunne godt tænkes, at der kom forslag i den retning fra os.

Og dernæst vil jeg have lov til at sige til statsministeren, at hvad angår afstemningen den 15. december i fjor, så er det rigtigt, at statsministeren dengang skolastisk eller dialektisk, eller hvad man vil kalde det, forklarede, at man måtte modsætte sig det med dyrtidsportionens indefrysning, fordi det var sammenkædet med engangsskatten. Vi forstod jo alle sammen, at det var, fordi døden skulle have en årsag, der måtte gives nogen forklaring. Det er da ganske givet, at hvis man ville tage en dyrtidsportion fra lønmodtagerne, selv om det kun gjaldt for et begrænset tidsrum af et år, så måtte man pålægge ikke-lønmodtagere tilsvarende byrder — det var det, der var tilsigtet med engangsskatten. Under alle omstændigheder stemte man imod den, og når man nu kommer og forlanger et alternativ — hvad skal der gøres nu — så kan jeg kun henholde mig til, hvad jeg allerede har sagt: at man har ikke ønsket at forhandle med oppositionen om, hvad der kunne gøres, man kommer med sine forslag her, og dernæst: at det er jo regeringen og regeringspartierne, der har bragt landet i denne situation ved, at de stemte, som de gjorde den 15. december for at få magten; derved låsede de situationen fast, og de kan i hvert fald ikke nu komme og sige, at det er vor skyld, for i deres iver efter at få regeringsmagten var de villige til at bringe landet ind i en vanskelig økonomisk situation, og den vil de altså redde landet ud af ved den næstbedste løsning, som får meget ubehagelige sociale følger.

Så siger statsministeren, at dette her med indgreb i overenskomsterne og tilbageholdenhed med lønforhøjelser, det ville kun løse en femtedel af problemerne. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal forstå dette, når jeg tænker på, at statsministeren i sin redogørelse, eller hvad det skal kaldes, her forleden udtrykkeligt sagde, at dette med at begrænse løn- og omkostningsstigninger, det spiller den alt dominerende rolle; hvis det